

[Socialministeren.]

årsfortjeneste for samtlige arbejdere i hele landet udgjort 16.400 kr. Årslønnens maksimum foreslås under hensyn til lønudviklingen forhøjet til 16.500 kr.

Det pristalsregulerede årslønsmaksimum udgør som nævnt pr. 1. april 1964 11.750 kr., d. v. s. at en 100 pct. invalid med det gældende erstatningsniveau — $\frac{2}{3}$ af den faktiske årsfortjeneste, dog ikke ud over $\frac{2}{3}$ af årslønsmaksimummet — højst kan få udbetalt en årlig rente på 7.833 kr. Med det foreslåede maksimum på 16.500 kr. vil den årlige rente højst kunne blive 11.000 kr., og for at komme op på dette beløb skal den tilskadekomne altså være 100 pct. invalid og i det sidste år før tilskadekomsten have haft en årsfortjeneste på 16.500 kr. eller derover. Dagpengene, der også udredes i forhold til årslønnen, vil efter forslaget højst kunne udgøre 36 kr. 67 øre mod det pr. 1. april 1964 gældende maksimale beløb på 26 kr. 11 øre.

For unge under 21 år gælder efter loven en særlig regel, hvorefter erstatningerne ikke kan beregnes efter en lavere årsløn end 5.000 kr. Dette minimumsbeløb, der pr. 1. april 1964 er pristalsreguleret til 5.875 kr., foreslås forhøjet til 7.500 kr.

For den frivillige forsikring for selvstændige erhvervsdrivende med mindre indtægter og den tvungne forsikring for selvstændige fiskere m. fl. gælder efter loven et årslønsmaksimum på 5.000 kr. ved erstatningsberegningen. Dette maksimumsbeløb, der ikke pristalsreguleres, foreslås — på samme måde som i 1959 — forhøjet til samme beløb som minimumsbeløbet for unge under 21 år, d. v. s. 7.500 kr.

Den foreslåede forhøjelse af lovens satser vil medføre en merudgift for forsikrings-selskaberne, der kan anslås til ca. 31,8 mill. kr. For staten som arbejdsgiver for tjenestemænd, arbejdere m. fl. kan merudgiften anslås til ca. 2,2 mill. kr.

Som nævnt har det forhold, at erstatningerne reguleres efter prisudviklingen, og at arbejdslønnen er steget stærkere end priserne, på ny bevirket et relativt fald i erstatningerne. Det foreslås derfor, at erstatningerne fremtidig reguleres på grundlag af variationen i den gennemsnitlige faktiske timefortjeneste inden for håndværk og industri i hele landet. Jeg kan i denne for-

bindelse henvide til, at en regulering på grundlag af variationen i den nævnte timefortjeneste i 1962 blev gennemført med hensyn til dagpengesatserne i arbejdsløshedsloven.

Efter forslaget kommer bestemmelserne om forhøjelse af erstatningsbeløbene og regulering i takt med lønudviklingen i overensstemmelse med den ved tidligere ændringer af ulykkesforsikringslovgivningen fulgte linje kun til anvendelse på ulykkestilfælde, der indtræder efter lovens ikrafttræden. Jeg er imidlertid indstillet på at overveje spørgsmålet om at hæve de løbende erstatninger efter loven til samme niveau som erstatninger som følge af fremtidige ulykkestilfælde. Spørgsmålet er dog meget kompliceret, og regeringen vil senere tage stilling til mulighederne for at fremsætte lovforslag herom.

Før jeg forlader spørgsmålet om fastsættelse af erstatninger efter loven, vil jeg gerne nævne den foreslåede regel om beregning af dagpenge til lærlinge og andre unge, der er undergivet tilsvarende systematisk oplæring hos arbejdsgiveren. Efter lovens almindelige regel beregnes dagpengene på grundlag af den tilskadekomnes årsfortjeneste i løbet af det år, der går forud for ulykkestilfældet. Efter forslaget gives der mulighed for at tage hensyn til, at de nævnte unge i oplæringsperioden oppebærer en gradvis stigende løn, således at dagpengene fra det tidspunkt, pågældende ville have kunnet opnå en højere løn, kan forhøjes tilsvarende.

Af de øvrige ændringer finder jeg særlig anledning til at nævne den foreslåede bevisregel for medicinsk tvivlsomme tilfældes henførelse under loven. For at der kan tilkendes erstatning efter ulykkesforsikringsloven, skal der naturligvis være årsagsforbindelse mellem ulykkestilfældet og lidelsen. Ofte er en sådan årsagsforbindelse 100 pct. sikker, men i mangfoldige tilfælde må administrationen nøjes med en mindre grad af sikkerhed, og man falder da tilbage på, hvad der er det sandsynligste: om den konstaterede lidelse er en følge af et indtruffet ulykkestilfælde, eller om lidelsen ikke er en sådan følge. Det er fra tid til anden gjort gældende, at administrationen i tilfælde, hvor en årsagssammenhæng ikke er sikker, er for utilbøjelig til at anerkende